

Đi u t h i nh t cho x h i Vi t Nam sau 70 năm b c ng s n (Vi t c ng) chỉ m đóng không ph i là s vi c ng i ta ph i nói d i nhau đ mà s ng. Nh ng là s vi c con ng i m t kh năng đ bi t mình đang nói d i...

Sau bài vi t” L i T Bi t c a Giám M c không nhà”, tôi đã có ý đ nh và cũng cho m t s ng i thân quen bi t là thôi, tôi không còn h ng thú đ vi t v nh ng s vi c có liên quan đ n x h i, tôn giáo và con ng i t i Vi t Nam n a. Thôi vì, th nhât là không chuyên. Th hai là mu n tr i v i cái i bi ng c a m t k thích ngao du, làm vài ba bài th con cóc, xem vài cu n phim ki m hi p cho khuây kho , cho quên đi n i đau đang dày xéo trong lòng mình, cũng nh trong lòng ng i Vi t Nam thân yêu t m y ch c năm qua h n là chúí mũi vào m t ch . B i i , càng viết càng đau, càng vi t càng bu n.

Đau vì nh ng b t h nh không ph i ch do bè lữ, hay t p đoàn H chí Minh u mê trong ch thuy t c ng s n gây ra cho ng i Vi t Nam . Nh ng còn là, n i đau trong t n cùng c a tâm h n vì do chính nh ng ng i “ mũ cao, áo dài ” đ c g i là thành viên lãnh đ o cao c p c a tôn giáo mà tôi, và hàng tri u tri u ng i Vi t Nam h ng kính tr ng, đã gây ra m i là đáng nói, đáng t i nh c.

Nh ng r i, tôi, b n tôi, i bu c tôi ph i vi t. H b o, dù ch vi t đ c m t ph n c a s th t, ch không dám m m ng đ n m t n a c a s th t, v n ph i vi t. B i i , ng ng là đ u hàng bóng t i, là giúp bóng t i gây ra t i ác. Tôi không s bóng đêm, cũng không bao gi đ u hàng gian d i, i càng không bao gi đ ng lửa v i gian d i đ làm h i đ ng bào mình. Nên tôi i vi t.

Viết cho lòng mình để yên tâm. Hay nói cách khác, tôi yêu một đóm lửa trên đờu que diêm
hơn là nguy hiểm rồi hòa theo bóng tối. Bởi lẽ, như một đóm lửa trong đêm, người ta có thể
nhìn ra những ngôn ngữ, tiếng nói quanh mình là người hay là ma. Đó đang hành hay xa lánh.

Những trớ trêu của cuộc đời, nỗi đau này là nỗi đau gì?

Có phải đó là sự kiên trì không dám nói lên một nỗi sợ thật, hay là “hèn” đã mất khả năng để
biết mình đang nói dối?

Thật ra, theo dòng sự kiện, không cần phải đến hôm nay, đến sau khi cuộc thế này biến đổi
cộng sản Liên Xô, Mikhail Gorbachev đã phải xác minh rằng, “hơn nữa đối với tôi đã ngừng lại trong
gian dối của cộng sản”. Hơn nữa sau khi bà thơ trẻ trẻ Đức tiếp xúc với Angela Merkel, người sinh trưởng
từ vùng Đông Đức đến thủ đô của cộng sản, công bố rằng: “Cộng sản là một chế độ tạo ra sự gian
dối”, người ta mới biết Stalin là tên đầu trộm cướp nhân loại và Cộng Sản chế là một chế độ, một
chế độ nghĩa của gian dối và tạo ra gian dối. Và người ta mới biết, những nỗi mà cộng sản nếm
quyền thì không có Công Lý, không có Tự Do và đôi khi luật pháp là phi pháp nữa. Những ngày
trước khi đến như thế chiến tranh, trước khi Hồng Bình Liên Xô tiến vào Đông Âu, trước khi chúng
thực hiện hàng loạt sự tàn bạo của quốc gia Ba Lan thì người ta đã nói đến cái bạo ác và gian
dối của cộng sản rồi.

Cách riêng biệt Viết Nam, ngay từ thập niên 1940 bắt đầu nỗi đau, nỗi nghe thấy tin Viết Minh
đến thì ngay lập tức, người dân chỉ còn một cách duy nhất là bỏ nhà, bỏ quê mà chạy trốn
chúng để tìm cái sống trong tự do. Riêng cái tên Hồ chí Minh nổi lên rừng rậm giữa đêm khuya,
không phải chỉ để khả năng do những người đưa ra hay khóc đêm, hơn nữa làm chúng sợ, không dám
ra khỏi nhà để đi dạo trong đêm, nhưng nó còn răn đe như hèn khi nghe tin thế này chết đến. Theo
đó, vào năm 1954 đã có hơn một triệu người dân miền bắc bỏ nhà bỏ quê chạy vào miền nam
để tìm Tự Do cũng chỉ vì cái tên Hồ chí Minh và tập đoàn gian dối này đã chiếm được miền bắc
và sự thành lập chế độ cộng sản ở đó. Nghe thấy là rên nguyền, là bỏ đi. Ai cũng muốn đi. Nhưng
vì ra đi thật không dễ dàng chút nào. Người may mắn thì kịp xuồng ghe, ra đi. Còn lại thì
ngắm nhìn trong bóng đêm với “điêu ru của quỷ”. Cũng theo những dữ liệu, chỉ có hơn một triệu
người miền bắc chạy thoát vào nam trong thế kỷ này hơn một triệu người muốn ra đi. Và trong số
những người trốn chạy cộng sản vào thế kỷ 1954 này, có đến 3/4 là người Công Giáo!

Tại sao người Công Giáo lại ra đi nhiều đến như thế?

Có , không có câu tr i nào rõ ràng, đúng đ n h n là vi c th nhìn i xem, Hồ ng Binh (c ng s n) là cái gì . R i c t lỗi c a Nhà Th ra sao, đ t đó có th tìm ra đ c nh ng khác bi t, nh ng lý do c a các chuy n đi đ y kinh hoàng trong máu và n c m t này.

I. C ng s n (Hồ ng Binh) là cái gì và t ch c c a chúng ra sao?

Có th đ nh nghĩa công s n là m t t p th bi t dùng l a đ i đ h p th c hóa b o l c và dùng b o l c đ c p đ o t và duy trì chính quy n. Hồ ng Binh là m t công c đ c bi t c a t ch c này. Nó có th mang tính cách giai đ o n, ho c lâu dài đ đáp ng cho nh ng nhu c u uy hi p ng i dân, hay t o thanh th cho nhà n c c ng s n.

Theo tài li u, có hai ngu n xuất x c a t Hồ ng Binh là: Hồ ng Quân và Hồ ng v Binh.

A. Hồ ng Quân

“Hồ ng Quân (Wikipedia) là cách g i v n t t c a Hồ ng quân Công Nông (ti ng Nga: Рабоче-Крестьянская Красная Армия; vi t t: РККА), tên g i chính th c c a L c quân và Không quân Liên Xô. Hồ ng Quân cùng v i các l c l ng khác (H i quân, B đ i biên phòng, L c l ng c nh v n i v , L c l ng c n v qu c gia) t o thành L c l ng vũ trang Liên Xô. T “h ng” (màu đ) là màu c a cách m ng. Hồ ng quân đ c nh ng ng i Bolshevik thành l p ngày 28 tháng 1 năm 1918. Nh ng ngày công b chính th c là ngày 23 thang 2 năm 1918. T l nh đ u tiên c a Hồ ng Quân là Lev Trotsky.

“Đ n tháng 2 năm 1946, Hồ ng quân đ c đ i tên thành Quân đ i Xô Vi t (Советская Армия) và bao g m các l c l ng vũ trang Xô Vi t ngo i tr h m đ i. Hồ ng quân là l c l ng quân đ i l n nh t th g i t th p niên 1940 cho t i khi Liên Xô tan rã vào năm 1991.

“ M c dù Liên Xô ban đ u gi m t thái đ trung l p trong Đ Nh th chi n, Hồ ng Quân v n ti n hành xâm l c lãnh th phía đông c a Balan vào tháng 9 năm 1939. Sau đó m cu c t n công vào Ph n Lan năm 1939-1940. Cũng theo các tài li u còn l u tr . Trong t ng s 12,4 tri u th ng dân Liên Xô ch t trong chi n tranh, t 2,5 cho t i 3,2 tri u ng i đã ch t không ph i do s chi m đóng c a quân Đ c mà do chính sách kh ng b c a chính quy n Xô vi t(*1)

“Theo m&#t s&# tài li&#u, k&# t&# khi ti&#n vào n&# c Đ&#c *1944-45), ngoài vi&# c c&# p nhà dân và c&# a hi&# u (3*) Hồ ng quân Liên Xô đã h&#m hi&# p trên 2 tri&# u ph&# n&# và tr&# em ng&# i Đ&#c, (4*). T&#i các t&# nh mi&# n Đông n&# c Đ&#c và biên gi&# i Ph&# có h&# n 1,4 tri&# u ph&# n&# b&# h&#m hi&# p; riêng &# Berlin là h&# n 100 ngàn, các t&# nh còn l&#i h&# n n&# a tri&# u”.

Ngày 9-5-2010, T&#ng Th&#ng c&# a Liên Bang Nga, ông Medvedev, sau nhi&# u l&#n t&# cáo cái gian d&#i c&# a c&#ng s&#n đã chính th&#c công b&# tr&# c d&# lu&#n qu&#c t&# r&#ng: “ng&# òi ta có th&# mi&#u t&# chính quy&#n Stalin nh&# là m&#t ch&# d&# toàn tr&#. Các quy&#n c&# b&#n và quy&#n t&# do đã b&# đàn áp. Stalin đã gi&#t ng&# òi hàng lo&#t, t&#i ác này không tha th&# đ&#c”.

Ngày 25/06/2010, B&# tr&#ng Văn hóa Gruzia, Nika Rouroua cho báo chí bi&#t là đêm 24/06, m&#t b&#c t&#ng Stalin b&#ng đ&#ng &# thành ph&# Gori, quê c&# a nhà đ&#c tài Xôvi&#t đã b&# d&# b&#. Thay vào đó, Gruzia s&# xây m&#t đài t&#ng ni&#m các n&#n nh&#n c&# a ch&# đ&# đ&#c tài Xôvi&#t và nh&#ng ng&# i đã b&# m&#ng trong cu&#c chi&#n tranh 2008 ».

B. Hồ ng V&# Binh

Phong trào này đ&#c Mao Tr&#ch Đông kh&#i x&#ng vào đ&#u th&#p niên 1960, nh&#m h&#y di&#t văn hóa c&# và thi&#t l&#p m&#t văn hóa m&#i theo ch&# nghĩa c&#ng s&#n vô th&#n và theo t&# t&#ng Mao, sau khi CS chi&#m đ&#c Hoa L&#c. 10 năm gieo bão trong cu&#c g&#i là “Cách M&#ng Văn Hóa” do Hồ ng V&# Binh lãnh đ&#o, h&#n 7 tri&# u ng&# i đã b&# sát h&#i!

Theo l&#i bà Liu, m&#t c&#u Hồ ng V&# Binh, hi&#n đ&# b&# đ&#ng, b&# c&# nhà n&# c Trung c&#ng cho bi&#t: “Sinh viên gi&#t h&#i sinh viên, đ&#a ch&# b&# sẵn lòng nh&# là ‘cánh h&#u’, và tín đ&# tôn giáo b&# đánh đ&#p n&#i công c&#ng vì ‘truy&#n bá mê tín’.

Trong nh&#ng năm làm Hồ ng v&# binh và đi theo cu&#c Cách m&#ng Văn hóa, bà Liu đã gi&# nhi&#u v&# trí khác nhau. Sau tr&# thành ng&# i đi&#u hành trong ban tuyên truy&#n c&# a ch&# đ&# t&#i t&#nh Thi&#m Tây. Bà nói: “S&# cai tr&# c&# a h&# là b&#ng t&#y n&#o quy mô l&#n và ki&#m soát truy&#n thông. Tuyên truy&#n s&# làm đ&#o l&#n các khái ni&#m ‘yêu Đ&#ng’ và ‘yêu n&#c’, đ&# tr&#n l&#n ch&# nghĩa ái qu&#c v&#i yêu ĐCSTQ.” Và “Các ban tuyên truy&#n đ&#u ph&#c v&# cho Đ&#ng”, bà nói. N&#u h&# làm t&#t, h&# s&# đ&#c thẳng ch&#c. N&#u h&# nói nh&#ng đi&#u tiêu c&#c v&# ch&# đ&#, h&# s&# có th&#b&# tr&#ng ph&#t. “Lúc đó tôi bi&#t r&#ng t&#t c&# là gi&# đ&#i và vô nghĩa, nh&#ng không còn s&# l&#a ch&#n nào khác. Theo đó, m&#i ng&# i đua nhau nói d&#i,”

Một cách vắn gọn là: Theo nhu cầu sống, trong thời gian là Cách Mạng Văn Hóa, Hồng Vá Binh dåi sự lãnh đạo của Giang Thanh Tráng Hồng Văn, Diêu văn Nguyên.... Các tập tuß i trở bß khích động, rủ nhau vào Hồng vá Binh, rủ bß tập hợp đi khắp Trung Qußc, vào làng vào xóm, đập phá mọi bßu táng gọi là "tß cß hß" của xã hß i là ý táng cß, văn hóa cß, thói quen cß và phong tß cß. Cũng theo nhußng tài liệu này, trong táng số 6,843 ngôi chùa nß i táng, Hồng vá Binh đã ... nhß tay phá hßy mßt mßt 4,922 ngôi chùa...

Nhß thế, dù mang tên là Hồng Binh, hay Hồng vá Binh thì đßu là nhßng công cß đß cß khai sinh tß chß đß cßng sß n vß i nhß m vß bß o vß chß đß bßng bß o tập, khßng bß. Tập tay xây dßng cß cßu nhà nß cßng sß n dßa trên nß n táng cß a gian dß i, tập đß o đß tiêu diệt nß n luân lý đß o đß cß a gia đình, xã hß i và cß a tôn giáo.

2. Cß bß n cß a Nhà Thờ là gì?

Kinh Thánh là cß bß n làm nß n táng cho Thiên Chúa giáo. Trá n bß Kinh Thánh gß m có 72 quyển, trong đó 45 quyển thuộc phß n Cựu ước và 27 quyển thuộc Tân ước. Tập sao tập chia thành Cựu ước và Tân ước. Nói cho đß hißu và ngß n gß n trong bài báo là: Cựu ước là nhßng Giao ước cũ, nhßng Giao ước sß đß cß thß c hiß n giữa Tháng Đß và loài ngß i. Tân ước là phß n thß c thi nhßng Nghi Thß c Hiß n Tß Mß i đß đß n nhß nß n Cựu Đß. Và Nhà Thờ chính là nß i đß ngß i công giáo đß n đß chia sß và thß c hiß n, lãnh nhß n nhßng Nghi Thß c trong Hiß n Tß Mß i trong đß i sßng tôn giáo cß a mình.

Thuß t ngß "Cựu ước", đßch tß tiáng Latinh Vetus Testamentum, nghĩa là "Giao ước (tập chßng) cũ". Gß i là Cựu ước vì nay đã có mßt giao ước mới (Tân ước) đß cß thß t tập giữa Thiên Chúa và loài ngß i, khi Đß c Giêsu ngß i Nazareth đß n thß gian. Ngày nay rßt ít Kitô hßu còn tuân giữ các giáo luật cß a thß i Cựu ước, nhßt là viß c kiêng cß mßt sß thß c ăn. Nhßng hßu hßt vß n tin và tuân giữ Mß i Đßu Rßn. Hồng thß, Mß i Đßu Rßn còn trở thành Giáo Lý căn bß n cß a ngß i Kitô hßu.

Thßt vßy, ngay tß khi còn nhß, bß n trở chúng tôi, dù chß a có hißu bißt nhußu, nhßng đß a nào cũng thuộc lòng kinh Mß i Đßu Rßn. Thuß c đß n nß i, hôm nay có ngß i vißt tập, tôi tin là không vißt sai mßt chß nào.

“Đß o Đß c Chúa Trß i có Mß i Đßu Rßn:

- Thờ nh&#t, Thờ ph&#ng và kính m&#n Đ&#c Chúa Tr&#i trên h&#t m&#i s&#.
- Thờ hai, ch&# kêu tên Đ&#c Chúa tr&#i vô c&#.
- Thờ ba, gi&# ngày ch&# nh&#t.
- Thờ b&#n, th&#o kính cha m&#,
- Thờ năm ch&# gi&#t ng&#i,

- Thờ sáu ch&# làm s&# d&#m d&#c,
- Thờ bảy, ch&# l&#y c&#a ng&#òi,
- Thờ tám, ch&# làm ch&#ng d&#i,
- Thờ chín, ch&# mu&#n v&# ch&#ng ng&#i,
- Thờ m&#i ch&# tham c&#a ng&#i.

M&#i đi&#u r&#n y tóm l&#i hai s&# này mà ch&# : Tr&#óc kính m&#n m&#t Đ&#c Chúa Tr&#i trên h&#t m&#i s&# . Sau là yêu ng&#i ta b&#ng mình vì Đ&#c Chúa Tr&#i!”

Lúc y đ&#c nh&# con v&#t, chúng tôi ch&#ng hi&#u bi&#t gì. Nh&#ng nay ng&#i nhìn l&#i, l&# tr&# năm y đ&#n nay ch&#ng đ&#a nào ph&#m vào các t&#i ác. H&#n th&#, còn luôn luôn truy&#n đ&#y l&#i cho con cháu n&#m gi&# cho th&#t ch&#t M&#i Đi&#u R&#n c&#a Đ&#c Chúa Tr&#i đ&# đ&#c h&#ng s&# bình an t&# trong tâm h&#n đ&#n cu&#c s&#ng cho chính mình và cho gia đình mình. Cách tích c&#c h&#n, tôi nghĩ, m&#t ng&#i ch&# c&#n th&#c hi&#n cho tr&#n v&#n M&#i Đi&#u R&#n ây trong cu&#c s&#ng và gi&# gìn vi&#c thi hành các bí tích m&#t cách ngay lành thì đã có th&# làm Thánh. Không! Ph&#i là b&#c Đ&#i Thánh!

B&#i l&#, M&#i Đi&#u R&#n y, v&# m&#t tôn giáo là n&#n t&#ng giáo lý c&# b&#n c&#a Giáo H&#i Công Giáo. Nh&#ng v&# m&#t đ&#i s&#ng l&#i là c&# s&# c&#a n&#n luân lý và đ&#o đ&#c c&#a xã h&#i. Nghĩa là, M&#i Đi&#u R&#n y không ch&# nói lên tính t&#ng quan và hi&#p thông gi&#a con ng&#i và Đ&#ng Thánh m&#t cách hoàn m&#. Nh&#ng còn là l&# lu&#t đ&# giáo hu&#n con ng&#i b&#c đi trong đ&#ng thi&#n và là n&#n t&#ng đ&# xây đ&#ng xã h&#i trong an bình và tr&#t t&#.

Th&#t v&#y, trong M&#i Đi&#u R&#n, ch&# có ba đi&#u 1,2,3, là n&#n t&#ng c&# b&#n, riêng bi&#t và ràng bu&#c các Kitô h&#u vào Đ&#ng Th&#ng Đ&# mà h&# tôn th&#. Các đi&#u còn l&#i, đ&#u có giá tr&# tinh th&#n hay v&#t ch&#t đ&#i v&#i đ&#i s&#ng trong xã h&#i loài ng&#i.

a. Ràng bu&#c tinh th&#n làm cho con ng&#i đ&#c bình an h&#n trong cu&#c s&#ng. Đó là các đi&#u th&# 4, 9, 10.

Theo ý niệm (định nghĩa) thì sự tôi đã cấu thành tôi ngay trong tôi tôi. Tuy nhiên, với các điều, 4,9,10 nếu không có hành động đi kèm thì rất khó để cấu thành “tôi”. Giữ thích một cách rõ ràng hẳn là: Một kẻ, không có lòng thương hại cho cha mẹ, hoặc kẻ luôn ngược đãi mẹ con họ hàng và chúng người, hay là kẻ mẹ con tham lam của người khác thì luật của xã hội khó có thể bỏ tù những kẻ này. Tuy nhiên, với một đời sống tinh thần thì họ khó mà tránh được những điều mai mỉa vì chính họ và cũng khó tìm được sự bình an và an vui cho mình.

b. Những điều ràng buộc trách nhiệm giữa con người và con người và với xã hội: Điều 5,6,7,8.

Xem thì ngay từ rất xa xưa, trong Mười Điều Răn, là Giáo Lý căn bản của người Công Giáo đã có đến bốn điều nói đến trách nhiệm của con người và con người và con người với xã hội. Những điều này, ngày nay trở thành luật lệ trong mọi quốc gia. Kẻ luật, không phải chỉ là luật các giới răn của Chúa, những còn bao gồm tài sản một pháp luật pháp theo luật lệ của pháp luật đó nữa. Những, những điều này đã trở thành nền tảng luân lý và đạo đức phổ quát của xã hội loài người.

Nếu nhìn theo những sự kiện trên thì Hồng Bình và Nhà Thờ là hai thực thể riêng biệt, khác biệt và đối kháng nhau. Đối kháng trong lý thuyết đến thực hành. Bởi lẽ, một bên là Nhà Thờ là nơi chính trị xây dựng con người trong nền tảng của Yêu Thương, của tình người trong Công Bình, Bác Ái. Những đến thực hành đời sống Đạo - Lý trong gia đình cũng như xã hội. Đi xa hơn thì, giáo lý của Tình Thương yêu còn bao gồm cả việc giáo dục, những đến con người tìm đến Chân Thiện Mĩ. Đó đó, con người có thể đi theo Đạo là Đạo, là Chân Lý và là Sự Sống. Đó đó, họ học biết sự tha thứ cho nhau và tha thứ cho chính kẻ thù của mình. Và nhờ vào lòng bao dung, nền tảng Luân Lý, Đạo Đức của các Tôn Giáo mà xã hội được phát triển và sống an bình.

Trong khi đó, một chiểu người khác, cộng sản đã chính trị xây dựng xã hội trên nền tảng Vô Đạo qua hai chủ thuyết Vô Gia Đình và Vô Tôn Giáo. Nghĩa là, ngay từ căn bản, cộng sản nền tảng nền luân lý gia đình và nền luân lý đạo đức của xã hội, của tôn giáo. Trên nền tảng này, cộng sản chính mưu đồ to cho xã hội y như hình nhân với định tính có đầy đủ phẩm chất tàn bạo và gian dối như những điều hình Stalin, Mao trịch Đông và Hồ chí Minh, những hình mẫu biểu tượng gần như hoàn hảo tuy nhiên đặt trong đôi mắt cộng sản mà mọi cán bộ đảng viên phải noi theo. Những lẽ là những biểu tượng vô đạo, bất nhân đáng ghê tởm trong đôi mắt của con người. Bởi:

1. Trong nhà, Hồ chí Minh đã trở nên vai trò của một kẻ vô đạo, bất hiếu: Cho đến khi chết,

H&#o có l&#o cũng ch&#ng bi&#t gia ph&# th&#t c&#a mình là h&# H&# hay h&# Nguy&#n (nhi&#u đ&#ng viên lãnh đ&#o c&#a Vi&#t c&#ng ngày nay cũng th&#). Nên H&# ch&#ng bao gi&# th&#p cho b&# m&#, trên danh nghĩa, l&#y m&#t nén nhang! R&#i H&#, cũng th&# tr&#n vai vô đ&#o, b&#t ngh&#a khi hi&#p d&#m tr&#em đ&#i 18 tu&#i cho đ&#n khi ng&#i b&# H&# hi&#p d&#m, ch&#c là nhi&#u l&#n, đ&#n mang b&#u, đ&# con. T&# h&#n th&#, sau khi N&#ng sinh con, H&# đ&# ra l&#nh cho Tr&#n Qu&#c Hoàn gi&#t ch&#t N&#ng th&# Xuân đ&# phi tang t&#i ác và t&# b&# đ&#a con c&#a H&#. Có l&#, ngoài H&# ra, trên th&# gian này ít k&# làm đ&#c nh&#ng đi&#u “phi th&#ng” đ&#n nh&# th&#. V&#i gia đ&#nh, v&#c gi&#t N&#ng th&# Xuân, không nh&#ng ch&# làm t&#n th&#ng n&#n luân lý đ&#o đ&#c c&#a gia đ&#nh, c&#a xã h&#i, nh&#ng nó còn ph&#i b&# ràng bu&#c vào trách nhi&#m hình s&# n&#a. Nh&#ng H&# đã không b&# lên án?

2. Ra ngoài xã h&#i. V&#i&#n cu&#ng theo đ&#i quy&#n l&#c và r&#p tâm xin làm nô l&# cho ngo&#i bang, H&# đã vi&#t th&# xin phép Stalin đ&# gi&#t dân Vi&#t Nam qua cái g&#i là c&#i cách ru&#ng đ&#t. K&#t q&#a, có đ&#n trên 172000 ngàn ngu&#i Vi&#t Nam theo th&#ng kê c&#a Vi&#t c&#ng đ&#a ra, nghĩa là có đ&#n t&# 7 đ&#n 10% dân s&# i mi&#n b&#c đã b&# H&# gi&#t công khai ho&#c th&# tiêu trong cu&#c cái cách đ&#u t&# đ&# chi&#m đ&#t tài s&#n c&#a nhân dân, c&#a các tôn giáo trong đ&#t 1954-1956. Nh&#ng v&#c phi đ&#o lý này, ngoài H&# chí Minh và băng đ&#ng c&#a c&#ng ph&# ra, ai có th&# làm đ&#c?

Đây có đ&#c k&# là t&#i ác ph&#m đ&#n nhân lo&#i không?

R&#i ra l&#ch s&# s&# có k&#t lu&#n. Nh&#ng cho đ&#n hôm nay, Vi&#t c&#ng v&#n ch&#a ng&#ng l&#i v&#c tuyên truy&#n v&# nh&#ng thành q&#a vô luân, b&#i lý c&#a H&# chí Minh. Đã th&#, còn ngày đêm ra r&# r&#n cán ch&#nh quân và ép bu&#c tr&#em Vi&#t Nam h&#c t&#p v&# “đ&#o đ&#c” c&#a Y. K&#t q&#a, n&#n luân lý đ&#o đ&#c t&# trong gia đ&#nh ra ngoài xã h&#i đã hoàn toàn b&# phá s&#n. Phá s&#n đ&#n n&#i trong nhân gian có câu chuy&#n là Nguy&#n Minh Tri&#t ch&# t&#ch nhà n&#c C&#ng Hòa Xã H&#i Ch&# Nghĩa Vi&#t C&#ng đã thành danh v&#i l&#i m&#i khách n&#i ti&#ng t&#i Hoa K&#: “vào đi các ông, i Vi&#t Nam có nhi&#u gái”.

Khôi hài là l&#i m&#i này đã tr&# thành m&#t hi&#n th&#c xã h&#i. Có th&# nói, c&# b&#c ra đ&#ng là g&#p... gái. Ch&# có m&#t đ&#ng ph&# nào, b&#n xe nào, công viên, bãi bi&#n nào mà không có gái g&#i và các i mãi d&#m trá hình. Th&#m chí, tr&#ng h&#c còn là n&#i g&# tình đ&#i đi&#m cho nh&#ng tên đ&#i cán ho&#t đ&#ng. Có gái mãi d&#m là có t&#i ph&#m. M&# Vnexpress.net m&#t t&# báo trên m&#ng trong h&# th&#ng truy&#n thông c&#a nhà n&#c Vi&#t c&#ng ra là ng&#i ta nh&#c đ&#u, chóng m&#t v&#i m&#c pháp lu&#t. M&#i ng&#i ph&#i r&#ng mình vì các lo&#i t&#i ác mà báo này đ&#ng t&#i. T&# nh&#ng lão già tr&#c tu&#i H&# chí Minh theo g&#ng H&# ph&#m t&#i xâm ph&#m tình đ&#c tr&#em, tr&# v&# thành niên, đ&#n khi b&# đ&#a ra tòa l&#i đ&#c quan cán ng&#i gh&# quan án phán quy&#t là có nhân thân t&#t và t&#ng là c&#u chi&#n binh, viên ch&#c nhà n&#c nên đ&#c gi&#m nh&# ... Đ&#n nh&#ng v&# v&#c gi&#t ng&#i phi tang ch&# vì cái đi&#n tho&#i đi đ&#ng, cái xe g&#n máy hay là mâu thu&#n nh&# nhoi t&# trong l&#p hay hàng xóm.

Là có những người phạm có tính cách côn đồ nghiêm trọng, thu được thành phần có chút học thức, như vợ Nguyễn Đức Nghĩa, một sinh viên của một trường đại học, được liệt kê là trường danh tiếng Hà Nội, Một loại trường mà con cái của những dân hay những người công dân hàng hai (công giáo) không dám mua của họ, những người là các cánh đoàn trường viên chức mới có phần? Hay người phạm của tên đồ tể trường Y Nha Đác ở quê năm. Thay vì mua một cho bạn nhân sau khi đã nhận được 27 triệu đồng để đi mua một bạn của bạn nhân để lấy đi các bộ phận mà buôn bán? (Taka2tango có đăng bạn tin này) Những người và này không thấy các quan án Việt cũng như những gì họ. Thật là kinh hoàng. Còn những người ác kinh khủng chỉ có thể xuất hiện dưới thời Việt cũng với tiêu chuẩn để được Háchí Minh. Ngoài ra, chúng ta không thể tìm ra trong xã hội nhân bản Việt Nam.

Theo đó, nếu trong gia đình nào còn giữ được nền luân lý để được thì hẳn nhiên là họ thu được vào những điều còn giữ lòng trung thành với tôn giáo của mình. Còn ngoài ra chỉ là bạo ác, gian dối, quyên rũ và vô luân. Sự chúng bao giờ tìm được trong xã hội này người có nhân cùng lúc với cái trường chúng sống trong túi áo! (những chúng sống trong tôn giáo nằm trong trường hợp này cũng không có ngoại lệ). Những thứ, cũng khó trách xã hội càng ngày càng biến đổi với các loại người phạm càng lúc càng tăng cao. Cũng khó trách niềm tin của giáo dân đổ vào các vị lãnh đạo tôn giáo càng lúc càng xuống dốc. Việc cũng khó tìm ra những lý do để chúng ta, bào chữa cho chúng.

Vấn biệt, xã hội nào thì cũng có những người phạm. Nhưng họ ít. Tuy nhiên, người phạm đổ tội cho Việt Nam hôm nay đã gia tăng đến bi thảm vì Việt cũng đã không biệt tôn trọng nền tảng để được luân lý của gia đình và tôn giáo. Trẻ em đến trường không được học về Nhân Lễ Nghĩa Trí Tín là gốc sinh của nhân bản, của dân Việt. Trải lại, chúng ta ngày đêm rời rá giáo để thanh thiêu niên theo giọng “đáđác” Háchí Minh. Mà cái để được Háchí Minh về phạm những điều luân lý, xã hội, chỉ là một tên máu lạnh, cuộc sống sát, với cái chết tàn bạo, oan khuất của Nông thôn Xuân, của bà Nguyễn Thị Năm và hàng trăm ngàn nạn nhân vô tội khác. Há có là nên biết như thế cho dân tộc Việt, để biệt là tuổi trẻ hôm nay không?

Từ những mối hiểm này, người ta đổ những ra Nhà Thờ và Hồng Bình thật khó có thể hiểu nên tay nhau để được cùng, chỉ nói chỉ đến chuyển để được hành. Bởi, người giáo dân phải giữ Máđáu Rán Đác Chúa Trời để có được sự an bình trong cuộc sống của mình, hẳn là việc mua học tập “đáđác” Háchí Minh để phạm tội ác. Phần các để được một, liệu có phải có một nghĩa cho giáo dân xa lánh các loại người phạm đến hình này hay không?